

Daniels bok – nummer etthundratre

Att låsa upp profetian: att förstå den trefaldiga tillämpningen av profetiska ramar

Jeff Pippenger

2024-02-29

Vi har betraktat profetians trefaldiga tillämpningar. Vi gör detta i syfte att fastställa att när Herren avseglade de sista sex verserna i Daniel elva genom Sovjetunionens sammanbrott vid ”ändens tid” år 1989, frambringades en ”ökning av kunskap” som skulle pröva den generationen av Guds folk.

Och han sade: Gå din väg, Daniel, ty dessa ord är tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall bli renade och gjorda vita och luttrade; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:9, 10.

Var gång en sanning förseglas upp av Lejonet av Juda stam verkar Satan för att motstå budskapet. Det motstånd som riktades mot de sanningar som uppenbarades i de sista verserna av Daniel elva framtvängde ett djupare studium av de sanningar som står i samband med verserna, för att ett helgat försvar mot de villfarelser som föreslogs för att undergräva de uppenbarade sanningarna inte skulle vackla. En av de principer som fördes fram i ljuset mitt under den debatten var profetians trefaldiga tillämpning. Den erkändes först i samband med nödvändigheten av att ha rätt i fråga om vad ”det dagliga” i Daniels bok representerade (hedendom), och den korrekta historien förknippad med ”borttagandet av det dagliga” (508 e.Kr.).

Erkännandet av tre förödande makter som profetians ramverk, parallellt med det milleritiska profetiska ramverket såsom de två första förödande makterna, och den milleritiska identifieringen av ”det dagliga” som hedendom, gav en historik i överensstämmelse med de sista sex verserna i Daniel elva, så som syster White sade att den borde göra. Motståndet mot den oförseglade kunskapen vid ändens tid år 1989 frambringade således större ljus, när kunskapen ökades, och det identifierade även särskilda regler för den tredje ängelns rörelse, vilka motsvarade utvecklingen av vissa profetiska regler som hade sammanställts och tillämpats i den första ängelns rörelse av William Miller.

Vi har behandlat den trefaldiga tillämpningen av de tre Rom, de tre Babylons fall och de tre Elia, och övergår nu till de tre budbärarna som bereder vägen för förbundets Budbärare. Vi har identifierat en nära överlappning och parallell mellan de tre Rom och de tre Babylons fall, liksom också en nära parallell till de tre Elia och de tre budbärare som bereder vägen. I de sista dagarna representerar både William Miller och Future for America den tredje Elia och också den tredje budbäraren som bereder vägen. Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak, och den förste ängelns rörelse löper parallellt med den tredje ängelns rörelse.

”Gud har gett budskapen i Uppenbarelseboken 14 deras plats i profetians kedja, och deras verk skall inte upphöra förrän denna jordens historia når sitt slut. Den första och den andra ängelns budskap är fortfarande sanning för denna tid och skall löpa parallellt med detta som följer. Den

tredje ängeln förkunnar sin varning med hög röst. 'Efter detta', sade Johannes, 'såg jag en annan ängel komma ned från himlen med stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet.' I denna upplysning förenas ljuset från alla de tre budskapen." The 1888 Materials, 803, 804.

Den första och den andra ängelns rörelse leddes av William Miller. Syster White identifierar Miller som den "utvalde budbäraren".

"William Miller störde Satans rike, och ärkefienden sökte inte bara motverka budskapets verkan, utan också att förgöra budbäraren själv." Spirit of Prophecy, band 4, s. 219.

Hon identifierar också att Miller hade föregripits i både Elia och Johannes döparen.

"Tusentals leddes till att omfatta den sanning som predikades av William Miller, och Guds tjänare uppväcktes i Elias ande och kraft för att förkunna budskapet. Liksom Johannes, Jesu förelöpare, kände de som predikade detta allvarliga budskap sig manade att sätta yxan till trädets rot och uppmana människorna att bära frukt som hör omvändelsen till." Early Writings, 233.

Johannes Döparen, som enligt Jesus var den andre Elia, var också den förste budbäraren som skulle bereda vägen för Förbundets Budbärare. Det är därför uppenbart att den tredje ängelns rörelse kommer att ha en "utvald budbärare". Denne budbärare kommer att ha förebildats av Elia, Johannes Döparen och William Miller. Tillsammans med Miller representerar de två utvalda budbärarna början och slutet av de tre änglarnas rörelse i Uppenbarelseboken fjorton, och därigenom representerar de tillsammans både den tredje Elia och även den tredje budbäraren som skall bereda vägen för Förbundets Budbärare.

Att förkasta budskapet från den utvalde budbäraren antingen i början eller i slutet är död, och Future for Americas budskap grundar sig på den profetiska tillämpningen av "rad på rad", vilket är metodologin för det sena regnet. Genom tillämpningen av "rad på rad" fastställs det att Milleritrörelsen typologiskt förebildade Future for Americas rörelse. Ett vägmärke i Milleriternas historia är William Miller, den "utvalde budbäraren". Att förkasta detta vägmärke är att förkasta budskapet, och således fastställs det genom adventismens början och slut, att ett förkastande av budbäraren också är ett förkastande av budskapet, ty budskapet identifierar en utvald budbärare. Därför är det så, att förkasta budskapet är att förkasta budbäraren och vice versa. Utan en dansare finns ingen dans.

"Jag hänvisades tillbaka till förkunnelsen om Kristi första ankomst. Johannes sändes i Elias ande och kraft för att bereda vägen för Jesus. De som förkastade Johannes vittnesbörd hade ingen nytta av Jesu undervisning. Deras motstånd mot budskapet som förutsade hans ankomst försatte dem i ett läge där de inte lätt kunde ta emot de starkaste bevisen för att han var Messias. Satan förledde dem som förkastade Johannes budskap att gå ännu längre, till att förkasta och korsfästa Kristus. Därigenom försatte de sig i ett läge där de inte kunde ta emot välsignelsen på pingstdagen, vilken skulle ha lärt dem vägen in i den himmelska helgedomen. Att förlåten i templet rämnade visade att de judiska offren och stadgarna inte längre skulle tas emot. Det stora Offret hade framburits och hade blivit antaget, och den helige Ande som sänkte sig på pingstdagen förde lärjungarnas sinnen från den jordiska helgedomen till den himmelska,

dit Jesus hade gått in med sitt eget blod för att utgjuta försoningens välgärningar över sina lärjungar. Men judarna lämnades i totalt mörker. De förlorade allt det ljus som de kunde ha haft över frälsningsplanen och förtröstade fortfarande på sina gagnlösa slaktoffer och offergåvor. Den himmelska helgedomen hade intagit den jordiskas plats, men de hade ingen kunskap om förändringen. Därför kunde de inte ha någon nytta av Kristi medling i det heliga.

”Många betraktar judarnas handlingssätt, när de förkastade och korsfäste Kristus, med fasa; och när de läser berättelsen om hur skändligt han misshandlades, menar de att de älskar honom och att de inte skulle ha förnekat honom såsom Petrus gjorde eller korsfäst honom såsom judarna gjorde. Men Gud, som läser allas hjärtan, har satt den kärlek till Jesus som de bekände sig känna på prov. Hela himlen följde med det djupaste intresse hur den första ängelns budskap mottogs. Men många som bekände sig älska Jesus och som fällde tårar när de läste berättelsen om korset, hånade de goda nyheterna om hans ankomst. I stället för att ta emot budskapet med glädje förklarade de att det var en villfarelse. De hatade dem som älskade hans uppenbarelse och utestängde dem från församlingarna. De som förkastade det första budskapet kunde inte ha någon nytta av det andra; inte heller hade de någon nytta av midnattsropet, som skulle bereda dem att genom tro gå in med Jesus i det allra heligaste i den himmelska helgedomen. Och genom att förkasta de två föregående budskapen har de så förmörkat sitt förstånd att de inte kan se något ljus i den tredje ängelns budskap, som visar vägen in i det allra heligaste. Jag såg att liksom judarna korsfäste Jesus, så hade de namnkristna kyrkorna korsfäst dessa budskap, och därför har de ingen kunskap om vägen in i det allra heligaste, och de kan inte ha någon nytta av Jesu medling där. Liksom judarna, som frambar sina gagnlösa offer, frambär de sina gagnlösa böner till den avdelning som Jesus har lämnat; och Satan, som gläder sig över bedrägeriet, antar en religiös skepnad och leder sinnet hos dessa bekännande kristna till sig själv, medan han verkar med sin kraft, sina tecken och lögnens under för att befästa dem i sin snara.” Early Writings, 259–261.

De som ”förkastade Johannes vittnesbörd hade ingen nytta av Jesu undervisning”, och de som ”förkastade det första budskapet kunde inte ha någon nytta av det andra; inte heller hade de någon nytta av midnattsropet.” Johannes tjänst föregick Kristi dop, varefter Han kort därefter renade templet i början av sin tjänst. Millers tjänst beredde vägen för att Kristus skulle rena Levis söner, när Han plötsligt kom den 22 oktober 1844. I vart och ett av dessa två vittnesbörd är förkastandet av den budbärare som bereder vägen liktydigt med död.

Den utrensning och rening som Kristus fullbordade i sitt verk som Förbundets Sändebud hade till syfte att resa upp ett folk för att utföra arbetet med att bära frälsningens budskap till världen. Detta verk fullbordades i förväg, före den tidsperiod som representerar när den verkställande domen börjar. Jerusalems förstörelse i lärjungarnas historia representerar den verkställande domen, och adventismen vände sig bort från sitt ansvar att utföra detta verk, men Herren hade försökt samla dem tillsammans. Han hade lett sitt folk att utge 1850 års karta som den grafiska framställningen av det budskap de kunde ha burit till världen.

”Det var inte Guds vilja att Israel skulle vandra fyrtio år i öknen; han önskade leda dem direkt till Kanaans land och där upprätta dem som ett heligt, lyckligt folk. Men ’de kunde inte komma in för sin otro.’ Hebreerbrevet 3:19. På grund av sitt avfall och sin apostasi gick de under i

öknen, och andra uppväcktes för att gå in i det utlovade landet. På samma sätt var det inte Guds vilja att Kristi återkomst skulle fördröjas så länge och att hans folk skulle förbli så många år i denna värld av synd och sorg. Men otro skilde dem från Gud. Eftersom de vägrade att utföra det verk som han hade bestämt för dem, uppväcktes andra för att förkunna budskapet. Av barmhärtighet mot världen dröjer Jesus med sin återkomst, för att syndare skall få tillfälle att höra varningen och i honom finna en tillflykt innan Guds vrede utgjuts.” Den stora striden, 458.

Om adventismen endast hade hållit fast vid sin tro, ”skulle deras verk ha fullbordats”.

”Om adventisterna, efter den stora besvikelsen år 1844, hade hållit fast vid sin tro och samfällt fortsatt att följa Guds öppnande försyn, tagit emot den tredje ängelns budskap och i den Helige Andes kraft förkunnat det för världen, skulle de ha fått se Guds frälsning; Herren skulle mäktigt ha verkat genom deras ansträngningar, verket skulle ha fullbordats, och Kristus skulle redan ha kommit för att ta emot sitt folk till deras lön. Men under den tid av tvivel och osäkerhet som följde på besvikelsen övergav många av de adventtroende sin tro.... Därigenom blev verket förhindrat, och världen lämnades i mörker. Hade hela adventistkroppen förenat sig kring Guds bud och Jesu tro, hur vitt skild skulle då inte vår historia ha varit!” Evangelism, 695.

Våren 1844 renade förbundets budbärare milleriternas rörelse och förde sedan på hösten fram den tredje ängelns budskap. Miller, hans budskap och den rörelse han representerade hade uppfyllt liknelsen om de tio jungfrurna. Vid lägermötet i Exeter, NH, nådde midnattsropets budskap fram, och på två korta månader visade det sig vilka av jungfrurna som hade oljan. De två klasserna blev uppenbarade, och den tredje ängeln anlände med ett budskap i sin hand som skulle ätas, men de visa jungfrurna ”gav upp sin tro” under ”tiden av tvivel och ovisshet.”

”Tiden av tvivel och osäkerhet” hade framställts genom lärjungarna vid Hans död, men på den tredje dagen började Han öppna budskapet om Sin uppståndelse för Sina lärjungar, och de ”gav inte upp sin tro”. Tiden av tvivel och osäkerhet för de visa jungfrurna i rörelsen kring den första och den andra ängelns budskap fortgick i ungefär tre år, då Herren uppenbarade för syster White att Han hade räckt ut Sin hand för att åter samla kvarlevan av sitt folk. Han ledde sitt folk att påbörja sitt förlagsarbete och att framställa Habackuks andra tavla, men ”många av adventtroende gav upp sin tro.... Så blev verket hindrat, och världen lämnades i mörker.”

År 1849 lades William Miller, den utvalde budbäraren för den förste och den andre ängelns budskap, till vila. Om de visa jungfrurna den 22 oktober 1844 hade ”hållit fast vid sin tro och fortsatt endräktigt framåt i Guds uppenbarade försyn”, skulle Herren ha upprest en annan budbärare i Elias ande och kraft. I stället blev ”Kristi ankomst” ”fördröjd och Hans folk” skulle ”på samma sätt” som det forntida Israel ”förbli” ”många år i denna syndens och sorgens värld.”

Etthundratjugosex år efter upprорот år 1863 uppväckte Herren den tredje ängelns utvalde budbärare. Hans verk var både att bereda vägen för Förbundets Budbärare att plötsligt komma till sitt tempel och att träda in i ett förbundsförhållande med de etthundrafyrtiofyra tusen under de avslutande scenerna av den undersökande domen, men också att frambära ett budskap som

konfronterar den trefaldiga föreningen av Ahab, Isebel och hennes profeter under den verkställande domens period, vilken börjar vid den snart antagna söndagslagen.

Den tredje budbäraren som bereder vägen representerar ett verk, ett budskap, en budbärare och en rörelse under de avslutande scenerna av den undersökande domen. Den tredje Elia representerar ett verk, ett budskap, en budbärare och en rörelse under de avslutande scenerna av den verkställande domen. Budskapet från budbäraren som bereder vägen, och Elias budskap, är budskapet om det tredje av de tre ve-ropen i Uppenbarelseboken kapitel åtta till elva.

I den historia som representeras av budbäraren som bereder vägen representerar den tredje Ve:s budskap den basun som kallar det laodiceiska adventväsendet att "köpa av mig guld, luttrat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att klä dig i, så att din nakenhets skam inte blir synlig, och smörj dina ögon med ögonsalva, så att du kan se." Det är budskapet om Guds kärlek som visar Guds folk deras överträdelser, ty "alla dem" som Han älskar "tillrättavisar och tuktar" Han. Det är budskapet om Kristi rättfärdighet som kallar människor att ta emot Hans karaktär, vilken blir uppenbarad under den tidsperiod då Förbundets Budbärare fullbordar verket med att rena själens tempel, och därför kallar Han dem som Han älskar att uppenbara Hans karaktär och att vara "ivrig därför, och omvänd dig", ty Han står "vid" hushållningens "dörr", vilken representerar nådatidens slut, där Han "skall utspy" det laodiceiska adventväsendet "ur" Sin "mun". Denna hushållningens "dörr" är den dörr som Han "öppnar, och ingen stänger, och stänger, och ingen öppnar."

Det finns en skenbar motsägelse som löses genom tillämpningen av "rad på rad", men många kanske inte ens uppfattar den skenbara motsägelsen. När den väl löses tillför den klarhet åt övergången från den undersökande domen till den verkställande domen, vilken äger rum vid den snart kommande söndagslagen. Den löses genom att godta att pingsten är en förebild på den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna. För att avsluta vår behandling av den tredje budbäraren, som såsom en symbol i den undersökande domen bereder vägen, i motsats till den tredje Elia, som är en symbol för den verkställande domen, skall vi ta upp denna skenbara motsägelse.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

"Den ängel som förenar sig i förkunnelsen av den tredje ängels budskap skall upplysa hela jorden med sin härlighet. Här förutsägs ett verk av världsomspännande omfattning och ovanlig kraft. Adventrörelsen 1840–44 var en härlig uppenbarelse av Guds makt; den förste ängels budskap bars till varje missionsstation i världen, och i somliga länder rådde det största religiösa intresse som har bevitnats i något land sedan sextonhundratalets reformation; men dessa ting skall överträffas av den mäktiga rörelsen under den sista varningen från den tredje ängeln.

"Verket kommer att likna pingstdagens. Liksom "det tidiga regnet" gavs genom den Helige Andes utgjutelse vid evangeliets början för att åstadkomma det dyrbara utsädes uppspirande, så skall "det sena regnet" ges vid dess avslutning för skördens mognad. "Så låtom oss lära känna Herren, ja, låtom oss fara efter att lära känna honom. Hans uppgång är så viss som morgonrodnaden, och han skall komma till oss lik ett regn, lik ett vårregn som vattnar jorden." Hosea 6:3. "Jubla då, ni Sions barn, och gläd er i Herren, er Gud; ty han har givit er höstregnet

i rätt mått, och han låter regn falla ner för er, både höstregn och vårregn, såsom förr.” Joel 2:23. ”Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött.” ”Och det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst.” Acts 2:17, 21.

”Evangeliets stora verk skall inte avslutas med en mindre uppenbarelse av Guds kraft än den som utmärkte dess början. De profetior som uppfylldes genom utgjutelsen av det förra regnet vid evangeliets början skall åter uppfyllas genom det senare regnet vid dess avslutning. Här är ”vederkvickelsens tider”, vilka aposteln Petrus såg fram emot när han sade: ”Gören därför bättring och omvänd er, för att era synder må bli utplånade, när tider av vederkvickelse kommer från Herrens ansikte; och han skall sända Jesus.” Apostlagärningarna 3:19, 20.” The Great Controversy, 611.